

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

Illud sacramentum variis donatur nominibus, tum in Scriptura sacra, tum apud sanctos Patres; dicitur enim manuum impositio, chrisma, chrismatis unctio, chrisma salutis, chrisma sanctum, signaculum spirituale, signaculum Dominicum, signaculum vitae aeternae, perfectio, et tandem usitato nomine apud Latinos Confirmatione, et apud Graecos Chrisma. Definitur: *Sacramentum novae Legis, quo baptizatis datur plenitudo Spiritus sancti, ad firmiter credendum et ad fidem intrepide confidandam.*

Hunc dividemus Tractatum in octo capita. Primum erit de existentia illius sacramenti; secundum, de ejus materia; tertium, de ejus forma; quartum, de ejus ministro; quintum, de ejus effectibus; sextum, de ejus necessitate; septimum, de ejus subjecto et subjecti dispositionibus, et octavum, de ejus cæremoniis.

CAPUT PRIMUM.

DE EXISTENTIA SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.

Quidam arbitrati sunt Novatianos, et serius Valdenses, Wiclefistas ac Hussitas Confirmationis existentiam negasse; sed id non constat. Certum est autem Lutheranos, Calvinistas omnesque alias Protestantium sectas, non vero Anglicanos, hoc blasphemando rejecisse sacramentum.

PROPOSITIO.

Confirmation est sacramentum novæ Legis.

Prob. Illa certissime tenenda est propositio quæ est de fide, probatur Scriptura sacra, Patrum testimoniis et præscriptione: atqui talis est propositio nostra.

TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

541

1º *Est de fide*, ut patet ex Decreto Eugenii IV ad Armenos, et ex concil. Trid., sess. 7, can. 1, ac specialiter de Confirmat., can. 1: « Si quis dixerit Confirmationem » baptizatorum otiosam cæremoniari esse, et non potius » verum et proprium sacramentum, aut olim nihil aliud » fuisse quam catechesim quamdam, qua adolescentiæ » proximi fidei suæ rationem coram Ecclesia expone- » bant; anathema sit. » Ergo 1º.

2º *Prob. Scriptura sacra*. Act. Apost. viii, 17: *Tunc imponabant manus super illos, et accipiebant Spiritum sanctum*; et xix, 5 et 6: *His auditis, baptizati sunt in nomine Domini Jesu, et cum imposuisset illis manus Paulus, venit Spiritus sanctus super eos, et loquebantur linguis et prophetabant*. Certe illa verba de sola Confirmatione intelligi possunt et sic de facto semper intellecta sunt: unde Confirmatione est proprio dictum sacramentum, si in illis verbis reperiuntur conditions ad constituendum sacramentum novæ Legis requisitæ: atqui in illis verbis reperiuntur, etc., videlicet 1º signum sensibile, manuum impositio; 2º productio gratiæ, siquidem Spiritus sanctus non datur nisi per gratiæ sanctificantis effusionem; 3º institutio Christi, cum ille solus gratiam sanctificantem ritui externo annexere potuerit: ergo 2º.

3º *Ex SS. Patribus*. Tertull., lib. de Resurrectione carnis, cap. 8, sic ait: « Caro abluitur, ut anima emaculatur; ungitur, ut anima consecretur; caro signatur, ut et anima Spiritu illuminetur; caro corpore et sanguine Christi vescitur, ut et anima de Deo saginetur. » Tria sacramenta, quæ simul conferebantur, Baptismus, Confirmatione et Eucharistia, evidenter hic exprimuntur.

S. Cypr., Epist. 37, agens de iis qui a Philippo diacono baptizati fuerant, ait: « Quia legitimum et ecclesiasticum Baptismum consecuti fuerant, baptizari eos non oportebat, sed tantummodo quod deerat, id a Petero et Joanne factum est, ut, oratione pro eis habita, et manu imposta, invocaretur et infunderetur super eos Spiritus sanctus. »

S. Aug., contra litteras Petilianæ Donatistæ, l. 2, c. 14:

« Et in hoc unguento sacramentum Chrismatis vultis
» interpretari, quod quidem in genere visibilium signa-
» culorum sacrosanctum est, sicut ipse Baptismus. »
Quid clarius desiderari potest?

His testimoniis innumera alia, non minus clara, su-
peraddi possent. Ergo 3°.

4° *Præscriptione*. Ante Lutheranos et Calvinistas, om-
nes Ecclesiæ Occidentales Confirmationem inter sacra-
menta novæ Legis annumerabant, et ipsi negare nequeunt:
omnes Ecclesiæ Orientales, licet a se invicem divisæ,
idem tunc habebant et nunc habent sacramentum: unde
vel illa institutio ab ipso descendit Christo, vel decursu
temporum fuit introducta: at posterius omnino repu-
gnat, ob multas rationes; 1° quia ecclesiæ et sectæ a se
divisæ hanc communem non retinuerint fidem, nisi
omnes persuasum semper habuissent eam a Christo
venire; 2° quia pastores in repellendis novitatibus pro-
fanis semper vigilantes fuerunt, ut perpetuis historiae
ecclesiastice monumentis constat; 3° talis innovatio fieri
non potuisse quin multæ reclamaciones exstisset:
atqui hujusmodi reclamationum nullum exhibetur ves-
tigium, sed, e contra, unanimi secclesiarum, doctorum.
summorum Pontificum, conciliorum et Patrum, inveni-
tur consensio. Dicendum est ergo cum divo Aug.: « Quod
» universa tenet Ecclesia, nec concilii institutum, sed
» semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolica
» traditum rectissime creditur. » Ergo 4°, etc.; aliun-
de, etc. Ergo.

Solvuntur objectiones.

Obj. 1°. Per manuum impositionem, de qua fit mentio
in Actibus Apostolorum, conferebantur gratiæ gratis
datae, ut patet his verbis: *Et loquebantur linguis et pro-*
phetabant; ergo male concluditur ritum hic descriptum
verum esse sacramentum.

R. Dist. ant. Conferebantur gratiæ gratis datae, simul
et gratiæ gratum facientes, *conc.*; secus, *nego ant.* Et
enim sæpe cum Spiritu sancto impertiebantur gratiæ

gratis datae, ut donum linguarum, donum prophetiæ, etc.,
quod necessarium erat in his primis temporibus ad pro-
pagationem et confirmationem fidei. Verum simul con-
ferebantur gratiæ gratum facientes; nam 1° *Accipiebant*
Spiritum sanctum; *venit Spiritus sanctus super eos*: atqui
hæc verba simpliciter non dicerentur de iis qui, ut Balaam,
donum prophetiæ tantum haberent, vel aliud donum
pure externum. 2° Eundem accipiebant Spiritum sanctum
qui datus fuerat Apostolis, juxta hæc B. Petri verba,
Act. xi, 15: *Cum autem capisset loqui, cecidit Spiritus sanctus super eos, sicut et in nos in initio*: porro Apostoli
non tantum dona externa seu Igratias gratis datas ac-
ceperant, sed Spiritum quo in alios viros mutati fuerunt,
ut Christum intrepide coram principibus et in tormentis
confiterentur, ac proinde gratiam sanctificantem: ergo.
Si autem dona externa nunc cum sancti Spiritus effu-
sione non conferantur, nihil inferri potest: nam, ut
ait S. Aug., Tract. 6 in Epist. beati Joan., cap. iv, t. III,
2 part., col. 868, hæc « signa erant tempori opportuna.
» Numquid modo quibus imponitur manus ut accipient
» Spiritum sanctum, hoc spectatur ut linguis loquan-
» tur? aut quando imposuimus manum istis infantibus,
» attendit unusquisque vestrum utrum linguis loqueren-
» tur, et cum videret eos linguis non loqui, ita perverso
» corde aliquis vestrum fuit ut diceret: Non receperunt
» isti Spiritum sanctum, nam si accepissent, linguis lo-
» querentur quemadmodum tunc factum est? »

Obj. 2°. Multi Patres Apostolis propinquiores, ut
S. Ignatius, S. Justinus, Athenagoras, Theophilus, Ta-
tianus, S. Irenæus, etc., de Confirmatione nihil dicunt:
ergo Confirmatio tunc non existebat.

R. 1°. Negari posset antecedens, 1° quia theologi osten-
dunt saltem quosdam de Patribus in exemplum citatis
sacramenti Confirmationis meminisse, ut videre est apud
Witasse continuatorem, Drouin, etc. 2° Quia multa opera
citatorum Patrum perierunt, alia ad nos mutilata perva-
nerunt: temere ergo asseritur eos nihil de Confirmatione
dixisse.

R. 2º. Nego consequens, 1º quia dictorum Patrum silentium testimonia aliorum positiva et constantem Ecclesiæ praxim labefactare non potest; 2º quia nonnulli veteres Patres de Baptismo et Eucharistia nihil dixerunt, et tamen Protestantes haec duo sacramenta admittunt. Ergo.

Inst. Patres qui de Confirmatione loquuntur, eam communius jungunt Baptismo: ergo arbitrii sunt eam Baptismi esse appendicem.

R. Nego conseq. Nam 1º simul jungunt, saltem frequenter, Eucharistiam: attamen nolunt adversarii Eucharistiam esse Baptismi appendicem: ergo nec dicere possunt, etc. Tria igitur hec sacramenta simul a nonnullis Patribus nominantur, quia olim simul conferri solebant, et quia Confirmatio perficiebat vitam spiritualem per Baptismum collatam quam Eucharistia augebat. 2º Confirmatio non in ipso Baptismo, tanquam pars ejus, confertur, sed tantum post Baptismum, et non semper nec statim. 3º Sacerdos est minister ordinarius Baptismi, non vero Confirmationis. Ergo.

Obj. 3º. Theologi catholici varias movent quaestiones circa materiam, formam, ministrum, effectus et necessitatem Confirmationis, et sibi non consentiunt: ergo non constat esse sacramentum proprie dictum.

R. Nego conseq. Nam 1º omnes admittunt eam esse sacramentum: et sibi non dissentunt nisi in explicanda ejus natura, in assignandis ejus ministro, necessitate, effectibus, etc.; at dissensiones in explicanda rei natura, in assignandis ejus causis et effectibus, existentiam ejus nullatenus labefactant, *ut patet*: ergo. 2º Ipsi Protestantes in varias abeunt sententias circa materiam, formam, ministrum, necessitatem et effectus Baptismi et Eucharistiæ, et tamen hæc duo admittunt sacramenta. Ergo.

Quæritur quo tempore sacramentum Confirmationis fuerit institutum.

R. Constat, ex dictis in Tractatu de Sacramentis in genere, illud a Christo fuisse institutum; sed quo tempore, incertum est. Quidam dicunt institutum fuisse cum Christus manus imposuit parvulis sibi oblatis, ut apud Matth.

xix, 13 et seq. narratur; alii in ultima cena, et alii probabilius in intervallo inter resurrectionem et ascensionem, dum Christus cum Apostolis conversatus est, loquens de regno Dei, Act. 1, 3. Illud autem non instituit exhibendo, inquit S. Th., 3 part., q. 27, art. 1, ad 1, *sed promittendo*, siquidem plenitudo Spiritus sancti non nisi post ascensionem Christi in Apostolos descendit.

CAPUT SECUNDUM.

DE MATERIA CONFIRMATIONIS.

Triplex est potissimum Catholicorum sententia circa materiam hujus sacramenti; alii enim eam constituant in sola manuum impositione, quæ fit ab episcopo versus confirmandos, antequam ad unctionem sacri chrismatis accedat, et dicunt chrismatis unctionem antiquissimum quidem esse ritum ab Ecclesia præscriptum, sed ad essentiam sacramenti non pertinentem. Fundantur verbis Scripturæ et testimentiis Patrum de sola manuum impositione loquentium. Ita, inter alios, P. Sirmond, Sainte-Beuve et Lherminier.

Alii, e contra, volunt materiam hujus sacramenti in sola sacri chrismatis unctione collocandam esse; nituntur Euchologis ac praxi Graecorum aliorumque Orientaliū qui solam commemorant chrismationem. Plures ex iis arbitrantur chrismatis unctionem manuum impositione auctoritate Ecclesiæ substitutam fuisse.

Aliqui credunt materiam hujus sacramenti consistere tum in manuum impositione, tum in chrismatione, ita ut unaquæque materia sit plena, sicut panis et vinum in Eucharistia, et non majorem utraque quam una producat effectum. In eo systemate, Ecclesia potest, ex circumstantiis, unam aut alteram aut utramque prescribere adhiberi materiam, quemadmodum communionem sub una tantum vel sub utraque permittit specie.

Alii vero communius docent totam Confirmationis

materiam sitam esse in unctione sacri chrismatis et manus impositione quæ unctionem comitatur. Sic Bellarminus, Suarez, Sylvius, Layman, Gonet, Maldonat, P. Antoine, S. Ligorius, etc.

PROPOSITIO.

Materia Confirmationis consistit in impositione manuum et chrismatis unctione.

Prob. 1º impositionem manuum necessariam esse ; in textibus enim a nobis superius citatis, sive ex Actibus Apostolorum, sive ex Tertul. et S. Cypr., hæc impositio exhibetur ut medium quo Spiritus sanctus in animam effunditur. Idem constat ex continua traditione, ex Pontificali Romano et ex perpetua Ecclesiæ praxi. Ergo 1º.

Prob. 2º chrismatis unctionem non minus essentiale esse ; eam enim ut talem exhibent 1º Patres, ut videre est in textibus Tertul., S. Cypr. et S. Aug.; 2º Pontificalia Latinorum et Euchologia Græcorum; 3º concil. Florent., in Decreto ad Armenos, sequentibus verbis : « Cu-» jus (Confirmationis) materia est chrisma confectum ex » oleo, quod nitorem significat conscientiæ, et balsamo, » quod nitorem significat bonæ famæ, per episcopum be-» nedicto ; » 4º conc. Trid., sess. 7, de Confirm., can. 2 : « Si quis dixerit injuriosos esse Spiritui sancto eos qui » sacro Confirmationis chrismati virtutem aliquam tri-» buunt; anathema sit. » Ergo 2º.

Dices 1º : In Decreto ad Armenos assignatur chrismatio ut materia Confirmationis, et non fit mentio impositionis manuum; imo dicitur : « Loco autem illius manus im-» positionis (quæ in Actibus Apostolorum refertur), datur » in Ecclesia Confirmationis. Ergo.

R. Nego conseq. Nam 1º manus impositio non excluditur ; imo in chrismatione necessario includitur, ut mox ostensuri sumus ; 2º per verba *loco autem*, etc., concilium id unum significare intendit, scilicet, ritum qui tempore Apostolorum manus impositio simpliciter dicebatur, nunc in Ecclesia Confirmationem appellari. Ergo.

Dices 2º : Græci manum non imponunt, et tamen sacramentum Confirmationis habent. Ergo.

R. Nego ant. Equidem Euchologia Græcorum aliorumque Orientalium, licet Confirmationem inter sacramenta novæ Legis reponant, nullam exprimunt manus impositionem a chrismatione distinctam, testibus *Goar*, Arcudio et *Renaudot*; sed non sequitur Græcos impositionem absolute necessariam non habere; inunctio enim chrismatis in fronte pollice facta, aliquam manus impositionem necessario supponit; at plerique theologi contendunt hanc impositionem sufficere, et ideo Græcos aliam seorsim faciendam non præscribere, quia hæc quæ in chrismatione necessario includitur, est sufficiens. Ergo.

Dices 3º : Apostoli chrismate non usi sunt in Confirmatione, sed sola manus vel manuum impositione : ergo chrisma non est materia essentialis.

R. Nego ant. Nam, ex traditione antiquissima, ex praxi et consensu omnium Ecclesiarum, chrisma est pars essentialis sacramenti Confirmationis : at solus Christus materiam et formam sacramentorum instituit : ergo chrisma semper necessarium fuit, ac proinde Apostoli eo in administranda Confirmatione usi sunt, quamvis S. Lucas, in Actibus Apost., de sola manuum impositione loquatur; per has enim voces totum sacramentum exprimebatur, sicut apud Græcos totum per chrisma nunc exprimi solet : ergo.

Quædam notanda sunt circa manuum impositionem, chrisma et unctionem.

NOTANDA CIRCA MANUUM IMPOSITIONEM.

1º Duplex distinguitur manuum impositio : prior est utriusque manus, initio cæremoniæ, cum oratione in Pontificali præscripta, ad postulanda Spiritus sancti dona. Probabile est eam non esse materiam essentialem : 1º quia Græci et alii Orientales eam non habent; 2º quia in Decreto ad Armenos ne quidem indicatur, quamvis Eu-*genius IV* sanam doctrinam circa partes essentiales sa-*cramentorum tradere intendat*; quia *Benedictus XIV*,

Inst. 6, n. 15, solum chrisma pro materia Confirmationis assignat : idem fusius dicit in Tractatu de Syn. diœc., l. 13, cap. 19, n. 16 et 17. In Const. *Ex quo primum*, diei 1 martii anni 1756, § 52, sic habet : « Extra controversia siam est in Ecclesia Latina Confirmationis sacramentum conferri adhibito sacro chrismate, seu oleo olivarum balsamo commixto et ab episcopo benedicto, ductoque signo crucis per sacramenti ministrum in fronte suscipiens, dum idem minister formæ verba pronuntiat. »

Nunc igitur habendum est ut certum solam impositionem quæ sacri chrismatis unctionem comitatur esse de sacramenti essentia. S. Lig., l. 6, n. 164. Unde, si quis impositioni generali non adstitisset, non ideo iterandum esset sacramentum. Nihil tamen ex præscriptis omittendum est.

2º Sufficit unam tantum imponere manum; nam 1º in Act. Apost. viii, 48, dicitur : *Cum vidisset enim Simon quia per impositionem manus Apostolorum daretur Spiritus sanctus*; 2º S. Cypr. superius citatus ait : *Oratione pro eo habita et manu imposta*; 3º eodem modo alii loquuntur Patres, et sic docent theologi, asserentes parvi referre an dextra vel sinistra imponatur, quamvis uti dextra magis deceat, et nunquam instrumento, ut dicemus infra.

NOTANDA CIRCA SANCTUM CHRISMA.

1º Chrisma est oleum ab episcopo feria quinta in Coena Domini solemniter benedictum, in quod balsamum commiscetur. Apud Græcos triginta quinque species aromatum, in exigua vini copia coctæ et fere per totum Quadragesimæ tempus præparatae, adjunguntur. (*Goar*, pag. 637.)

2º Oleo semper usa est Ecclesia, dum Confirmationis sacramentum conficiebatur : quo tempore autem balsamum permiscere incepit, non liquet : certum est illud usitatum fuisse in sexto saeculo, nam in Gregorii Magni Sacramentario legitur : « Præparantur ampullæ due cum oleo, quarum melior defertur pontifici, ut, accepto balsamo et commixtocom oleo, manus sua impleat eam. »

Hæc verba supponere videntur usum balsami jam fuisse antiquissimum. Multi contendunt illud semper fuisse in usu, sicut oleum, idque probant 1º voce *chrisma* semper usitata ubi de Confirmatione agitur : per chrisma autem non simplex intelligitur oleum, sed aliqua mixtura, quæ quandoque dicitur sanctum unguentum ; 2º perpetua Ecclesiæ praxi ; 3º ex verbis Eugenii IV, in Decreto ad Armenos, declarantis materiam Confirmationis esse oleum cum balsamo. Ita S. Th., *Isambert*, *Gonet*, *Billuart*, etc. Multi tamen alii negant, præcipue quia priorum sæculorum Patres de oleo loquuntur, silent vero de balsamo. Ita Estius, *Juénin*, *Witasse*, *Tournely*, *Drouin*, etc. Benedictus XIV quæstionem relinquit dubiam, nec nos eam definire intendimus.

3º Hinc controvertitur an balsamum, saltem ex gravi præcepto ecclesiastico requisitum juxta omnes, ad validitatem sacramenti sit necessarium : affirmant qui sententiam S. Thomæ defendunt, cæteri vero negant.

Bened. XIV, Const. *Ex quo*, diei 1 martii 1756, testatur pontifices Romanos non semel indulsisse, pro regionibus in quibus vera balsami species non reperitur, « ut ad conficiendum chrisma liceret uti certo quodam frangenti succo seu liquore, qui communiter pro vero balsamo accipitur. »

Multæ sunt balsami species ; sed arbusta ex quibus vera balsami species educitur in Judæa præsertim existunt, ut ibid. supponit doctissimus Pontifex. Adhibendum est igitur balsamum vulgo appellatum Judæum, seu verum ; et si haberri non posset, ad summum Pontificem recurrentum esset pro obtinenda dispensatione necessaria.

Quæ balsami quantitas cum oleo permisceri debeat, nullibi determinatum invenimus ; sufficientem esse oportet ut recte dicatur existere commixturam et quoddam unguentum : sequenda est ecclesiarum consuetudo.

4º Oleum ad validitatem sacramenti procul dubio necessarium est, et oleum olivarum, quia sic intelligitur oleum simpliciter dictum, et sic semper intellectum est.

5º Quidam dicunt benedictionem chrismatis ex solo

præcepto ecclesiastico necessariam esse; alii ex præcepto divino, sicut commixtio aquæ cum vino ad Missæ sacrificium præcipitur, non autem ex necessitate sacramenti; adeo ut valeret Confirmatio cum chrismate non benedicto administrata, quemadmodum valet Baptismus in aqua non benedicta collatus. Ita *Drouin*, theologus Lugd., etc. Cæteri vero communissime benedictionem ad essentiam sacramenti necessariam esse docent, præcipue innixi perpetua Ecclesiæ praxi; ubique enim videmus chrismate benedicto usum esse, et nunquam chrismate non benedicto: unde Eugenius IV dicit materiam hujus sacramenti esse chrisma benedictum. Parvi refert autem quod aqua profana ad Baptismum sufficiat, et panis communis ad Eucharistiam; cum enim sacramenta a sola Christi voluntate pendeant, nulla in eis adhibenda est ratio a pari.

6º Certum est benedictionem chrismatis inter functiones episcopales annumerandam esse: id constat ex conciliis Carthag. II, anno 390 celebrato, can. 3; Carth. III, an. 397, can. 36, in quo hæc sunt verba: « Ut presbyter » inconsulto episcopo, virgines non consecret, chrisma » vero nunquam conficiat. » Multa alia citantur monumenta, et constans est usus, tum apud Græcos aliasque Orientales, tum apud Latinos.

7º Plurimi non ignobiles theologi, ut Cajetanus, *Valentia*, *Suarez*, *Bonacina*, etc., tenent episcopum esse quidem ministrum chrismatis ordinarium, sed presbyterum illud ex commissione episcopi, vel saltem Pontificis maximi, valide confidere, sicut Confirmationis sacramentum valide administrat, et quædam hujus concessionis exempla citantur. Verum probabilius videtur benedictionem episcopi jure divino ita necessariam esse, ut ne quidem ex summi Pontificis dispensatione potestas eam faciendi simplici sacerdoti conferri possit. Hæc sententia fulcitur 1º verbis Eugenii IV, *cujus materia est chrisma, ex oleo et balsamo per episcopum benedicto*; 2º testimoniis Patrum et conciliorum benedictionem episcopi requirentium; 3º constanti omnium ecclesiarum

praxi; 4º usu Romanorum pontificum, qui, ut infra dicimus, facultatem Confirmationem administrandi simpli cibus presbyteris plures concesserunt, sed ea conditione ut chrismate ab episcopo benedicto uterentur. Vide Benedict. XIV, de Synodo dioeces., l. 7, cap. 8.

8º In Jure canonico, Decret. 3 part., dist. 3, can. 18, et dist. 4, can. 122, statuitur chrisma singulis annis renovari et vetus cremari debere; sed omnes fatentur hoc præceptum esse duntaxat ecclesiasticum, et ab illo Benedictus XIV dispensavit per Constit. *Cum ad inscriptam*, diei 9 januarii 1740, qua guardiano conventus Fratrum Minorum de Observantia in Hierosolymis, cui deputata est a S. Sede custodia sancti Sepulcri, facultatem Confirmationis sacramentum administrandi concedit, *oleo et chrismate etiam antiquis, si nova haberi non possint...*

9º Similiter circumstantia feriæ quintæ in Cœna Domini ad chrismatis consecrationem, est tantum præcepti ecclesiastici, et conc. Tolet. I, anno 400 celebratum, dicit, can. 20: « Episcopo sane certum est quod omni tempore licet chrisma confidere. »

NOTANDA CIRCA CHRISMATIS UNCTIONEM.

1º De essentia est sacramenti unctionem fieri in fronte: id constat 1º ex perpetua Ecclesiæ praxi; 2º ex Sacramentario S. Gregorii Magni; 3º ex Decretal., l. 2, tit. 15, cap. unico de sacra Unctione, in quo Innocentius III ait: « Per frontis chrismationem, manus impositio desi gnatur, quæ alio nomine dicitur Confirmatio; » 4º ex Decreto ad Armenos, declarante confirmandum inungi in fronte *ubi verecundiae est sedes*; 5º ex consensu omnium theologorum.

2º Velut probabilius multi docent unctionem per modum crucis de necessitate sacramenti fieri debere, aliquin verba formæ mox referenda non verificantur, et ita fert constans Ecclesiæ praxis. Sic S. Th., *Billuart*, *Drouin*, S. Ligorius et communiter alii.

3º Græci unctionem in fronte non omittunt, sed alias simul faciunt: « Baptizatum sancto unguento ungit, »

inquit Rubrica, apud P. Goar, p. 356, « crucis signum
» faciens in fronte, et in oculis, et in naribus, et in utra-
» que aure, et in pedibus. » Certum est solam unctionem
frontis essentialem esse, cæteras vero tantum cæremo-
niales : apud Latinos semper omissæ sunt, apud ipsos
Græcos variantur.

4º Certum videtur ad valorem sacramenti requiri ut
unctio ab episcopo immediate fiat, non vero mediante
aliquo instrumento ; quia, ex dictis, certum est manus
impositionem quæ unctionem comitatur, essentialem
esse : nulla autem proprie dicta manus impositio exis-
teret, si unctione per aliquod instrumentum fieret. Ergo.
Bened. XIV, de Synodo diœces, l. 13, cap. 19, n. 15.

5º Ea chrismatis necessaria est et sufficit quantitas,
ut ex illo crux in fronte reipsa signetur : attendere igit-
tur debet episcopus ne chrisma in pollice deficiat, quod
facile contingere posset. S. Ligorius, l. 5, n. 166.

CAPUT TERTIUM.

DE FORMA SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.

Omnis fatentur formam sacramenti Confirmationis in
aliquibus verbis ab episcopo prolati consistere ; sed quæ
sint illa verba, non sibi consentiunt. Qui volebant pri-
mam utriusque manus impositionem solam esse materi-
am essentialem, contendebant orationem huic impo-
sitioni correspondentem totalem esse formam ; qui, e
contra, arbitrantur solam chrismationem esse materiam
proprie dictam hujus sacramenti, dicunt verba chris-
mationi respondentia formam essentialem constituere :
verba autem ista, apud Latinos, sunt : *Signo te signo
crucis, et confirmo te chrismate salutis in nomine Patris,
et Fili, et Spiritus sancti* ; et apud Græcos : *Signaculum
doni Spiritus sancti* (Goar, p. 356), subintelligitur, se-
cundum linguæ græcae morem, *ecce, vel tibi datur.*

Qui tenebant primam manuum impositionem et chris-

mationem simul junctas totalem sacramenti Confirmationis materiam constituere, eo ipso utramque orationem pariter necessariam esse pronuntiabant.

Quia vero manus impositionem quæ simul cum uncione fit necessario, solam essentialem esse nunc ut certum habetur, sequitur sola verba *Signo te signo crucis*, etc., essentialia esse ; nec requiritur ut hanc assertionem congestis argumentis fulciamus.

Petitur 1º quæ verba omitti vel mutari possint absque sacramenti dispendio.

R. cum S. Ligorio et communis doctorum sententia, sequentes mutationes reputandas esse essentiales : si omittatur, 1º vox *signo* vel *confirmo*, 2º sanctissimæ Trinitatis expressio, 3º verbum *te*, 4º verba *signo crucis*, vel *chrismate salutis*. Secus vero, si diceretur *corroboro* pro *confirmo*, vel *sanctificationis* loco *salutis*.

Petitur 2º an forma apud Græcos usitata sit valida.

Respondet Arcadius, et generaliter theologi cum illo, affirmative ; alioquin dicendum foret Græcos sacramen-
tum Confirmationis nunc non habere, quod expresse ve-
rat Bened. XIV, in Constitutione *Ex quo primum*, diei
1 martii anni 1756, § 50 (Bull., t. iv). Etenim nunquam
Latini conquesti sunt eos formam esse-entialem hujus sa-
cramenti corrupisse, eosque sæpe vident sua forma uten-
tes etiam Romæ.

Unde concludendum est Christum formam Confirmationis explicitè quoad ipsa verba non determinasse, sed potestatem Ecclesie concessisse eam sic quoad verba de-
terminandi. Dens, t. v.

Sauictissima Trinitas apud Græcos immediate ante uncione invocatur.

Quamvis plurima puncta circa materiam et formam Confirmationis inter theologos controvertantur et ma-
neant dubia, extra omne dubium est hoc sacramentum,
rite administratum, certam materiam certaunque formam
habere.